

Sygn. akt: **XK 830/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018r. i 30 stycznia 2018r. na rozprawie

sprawy **R. P.**, syna W. i C. z domu W., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 28 maja 2017r. w G., znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urządzeniem A. 3020, gdzie uzyskano wynik: I badanie 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A2.0 I badanie 1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, tj. samochód osobowy m-ki L (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **R. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych i wysokości 10 zł (dziesięć złotych) za jedną stawkę,

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów, do których wymagane jest prawo jazdy kategorii T, na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 28 maja 2017 roku do dnia wyrokowania;

IV. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. – S. – S. kwotę 841,32 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych 32/100) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu wraz z podatkiem VAT;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 1 i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

- 1) oskarżonego **R. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, który zakwalifikował z art. 178a § 1 k.k. i skazał go za ten występki na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzając oskarżonemu karę grzywny w liczbie 150 (dwustu) stawek dziennych i wysokości 10 zł (dziesięć złotych) za jedną stawkę;
- 2) na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów objętych kat. T prawa jazdy, na okres 4 (czterech) lat;
- 3) na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- 4) orzekł o kosztach obrony udzielonej z urzędu zasądzając je od Skarbu Państwa oraz zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.

Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że w dniu 28 maja 2017r. w G., R. P. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urządzeniem A. 3020, gdzie uzyskano wynik: I badanie 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A2.0 I badanie 1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, tj. samochód osobowy m-ki L. (...) o nr rej. (...).

W myśl przepisu art. 178a § 1 k.k. karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wyczerpał swoim działaniem znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. poprzez prowadzenie w dniu 28 maja 2017 roku w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w badaniu urządzeniem A. 3020 I badanie 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A2.0 I badanie 1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w ruchu lądowym samochodu marki L. (...) o nr rej. (...).

Rozważając kwestię kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy,

sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego wyrażający się w sposobie i okolicznościach jego popełnienia. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał wysoki stopień winy R. P., przejawiający się w tym, iż dopuścił się przypisanego mu przestępstwa umyślnie, a zatem świadomie i w sposób rażący zlekceważył obowiązujący porządek prawny. Rozpoczynając jazdę samochodem po tym jak zaledwie kilka godzin wcześniej spożywał alkohol, oskarżony wiedział bowiem, biorąc pod uwagę jego wiek i doświadczenie życiowe, iż wciąż znajduje się pod jego wpływem. Na niekorzyść R. P. przemawiała również okoliczność, iż zawartość alkoholu w jego organizmie znacznie przekroczyła wskazaną w art. 115 § 16 k.k. wartość. Okolicznością łagodzącą jest natomiast bez wątpienia uprzednia niekaralność oskarżonego oraz wyrażona przez niego skrucha. Nie bez znaczenia pozostało nadto, iż w inkryminowanym czasie z uwagi na późną porę, spowodowane przez niego zagrożenie na drodze nie było dużo z uwagi na mniejszy ruch pojazdów o tej porze. Przez wzgląd na powyższe Sąd uznał za adekwatną i sprawiedliwą karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł każda. Sąd miał w tym względzie na uwadze treść art. 58 § 1 k.k., w którym wyrażona została zasada prymatu kar wolnościowych. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego – fakt, iż wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem, zaś po dopuszczeniu się czynu zabronionego okazał skruchę i gotowość współpracy z organami ścigania, w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej, będzie orzeczenie właśnie kary grzywny we wskazanym wymiarze. Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość tej kary, tj. 150 stawek dziennych po 10 zł każda z nich, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie fakt, iż oskarżony aktualnie pracuje i osiąga dochód około 3.000 zł miesięczni, przy czym ma na utrzymaniu żonę, określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę minimalną 10 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). W ocenie Sądu, dla określenia czasu obowiązywania oraz zakresu tego środka karnego istotnym było to, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu ponad dwukrotnie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. W konsekwencji powyższego należało przyjąć, iż zasadnym będzie przyjęcie okresu obowiązywania zakazu na 4 lata. Dodatkowo Sąd za uzasadnione uznał wyłączenie spod nałożonego na oskarżonego zakazu pojazdów mechanicznych kat. T. W tym względzie przeważało, iż R. P. z wykształcenia jest kierowcą, mechanikiem i ślusarzem, obecnie pracuje jako spawacz, ślusarz i operator wózków widłowych korzystając w pracy z prawa jazdy dla pojazdów kategorii T, zapewniając w ten sposób środki do życia sobie i swojej rodzinie, której jest jedynym żywicielem. Z uwagi na wiek i stan zdrowia oskarżonego ma on znacznie utrudnione możliwości przebranzowienia i znalezienia innej pracy. Sąd doszedł zatem do przekonania, iż orzeczenie wobec w/w zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w pełnym zakresie stanowiłoby dla R. pawłowskiego nadmierne obciążenie, de facto pozbawiając go możliwości zarobkowania. Co jest tym bardziej istotne, jeżeli zważy się na orzeczoną karę grzywny i środek karny świadczenia pieniężnego.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 1 i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych uznając, iż nie będzie miał możliwości poniesienia tych kosztów. Oskarżony ma bowiem na utrzymaniu żonę, pomaga matce, zaś jego dochody nie są wysokie. Nadto Sąd orzekł o kosztach obrony

udzielonej oskarżonemu z urzędu zasądzać od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 841,32 zł wraz z podatkiem VAT.